

מיכל זהבי יוצרת קערות מחוררות בנקבים מדויקים כבעזרת אזמל ניתוח, שבטרנספורמציה פיוטית הופכות מכלים שימושיים לאובייקטים אומנותיים בעלי איכויות דקורטיביות רוחניות גבוהות.

במרכז העבודות עומדת הקערה- הצלחת –כלי שמלווה את הקרמיקה מאז ומתמיד. מבחינה תפיסתית הקערה נשארת אותה קערה, אך בתוך המתחם שלה, בקוטר של 50 סמ', מתחוללת דרמה עיצובית- צורנית ותוכנית כאחד.

מיכל זהבי מתמקדת בפעולה אחת ויחידה- פעולת חירור וניקוב שבד' ממלאת פונקציות של אוורור, סינון או הפחתת מסה, אך בחזרה האינטנסיבית הכמעט אובססיבית, הופכת הפונקציה השימושית, תוך אקט טכסי, אינסופי ואוטומטי לנושא המרכזי הנעצר רק כשהפורמט עליו הוא מתרחש כוסה כליל. נוצר גריד עדין בעל מבנה תאי המעלה באסוציאציה פיסת עור על התאים והנקבוביות שלה, או מבנים טבעיים בעלי נקבים מבניים סדרתיים, השאולים מתוך מורפולוגיות אורגניות- ביולוגיות.

הרקמות הכמו תחרתיות פתוחות נושמות ורגישות, הן באינטראקציה עם החלל הסובב אותן, והן מגיבות בצורה מעניינת ודרמטית לאור הנשבר לתוכן.

מיכל יוצרת דקדוק בעל כללים משלו, הבונה אסטיקה ייחודית בכל אובייקט ואובייקט. מתיחת הגבול בין חירור לפרימה, תחביר של כמה זוויות ראייה של נקודות תצפית המתחברות יחדיו באותה הצלחת, שימוש בקירוב מיקרוסקופי והתרחקות, הגדלה והקטנה מתוך מרחקים שונים, מתיחת הרקמה המחוררת עד לגבולות הבלתי אפשריים שלה, עד כדי ערעור יציבות המבנה והעמדתו למבחן של החומר לספוג זעזועים במהלך העבודה. אלה הם משפטי הדקדוק האסתטי שמהם מורכב מילון הצורות של עבודות אלה.

בו זמנית הן נוגעות בנוסטלגיה בחוויות הקשורות במלאכות קדומות כסריגה, רקמה ריקוע- מלאכות סיזיפיות האורכות זמן רב, שנדחקו הצידה ע"י הטכנולוגיה הממוחשבת, בודקות את גבול היכולת הטכנית של התחום, וגם באות להציע אפשרות לדיון על דרכם של חפצים מהותיים ובסיסיים בחיינו להיקבע מבחינה עיצובית באופן שכמעט לא השתנה במהלך ההיסטוריה השימושית.

שרי פארן

גלריה פריסקופ

ינואר- פברואר 2003